

СВЪТУЛКА

ПАЛАВАТА СВЪТУЛЧИЦА

Въ най-хубавата нощъ на месецъ май и срѣдъ цвѣтя, много цвѣтя, се роди тя — свѣтулчицата: малка, още слѣпа и съ мѣхъ по тѣлото си.

И порастна въ кѣщи тя, около родителитѣ си.

Не познаваше свѣта и въ всичко бѣше задоволена. И играчки имаше приготвени отъ сламчици, и питка съ медъ изпечена на слънце, посолена отгоре съ цвѣтенъ прашецъ и пѣстри цвѣтя въ градинката си.

Но една тъмна вечеръ тя реши да излѣзе и се поразходи навжтре, навжтре въ гората.

— Сама ли? — я попита майка ѝ.

— Да, сама. И защо питашъ? По-добре ми е да бѣда сама. Ще скачамъ на воля и ще пѣя, — отвърна гордо малката свѣтулчица.

— Ти си още слаба и неопитна, — съвѣтваше я майка ѝ, — ще се загубишъ, ще сбъркашъ пѣтя!

— Не, — отговори тя, — не съмъ малка. Вижъ крилца си имамъ вече — . . . и размахамъ съ тѣхъ!

— А знаешъ ли колко е страшно въ гората? Тамъ е пълно съ неприятели. Тѣ ни мразятъ, защото носимъ фенерче и свѣтимъ!

— Зная, но азъ не се боя!

И тя не послуша майка си. Когато старата свѣтулка отиде за вода, малката взе фенерчето си, запали го и

